

HANNES REYMER

KLUITGEWAS & KWASTPAK

EERSTE EDITIE

Poëtische inhoud van vroeger en nu.

17 januari 2019

KLUITGEWAS & KWASTPAK

Poëtische inhoud voor vroeger en nu.
17 januari 2019

Reymer Hannes (Tekst)
Patouach Channan (Illustraties)

Alle rechten voorbehouden.

KLUITGEWAS & KWASTPAK

KORTE INHOUD:

- Pag. 1: Peulschil
- 2: De Smog van het Zelfbedrog
- 3: Eén is Dood
- 4: Opgetrokken Nevel
- 5: Warm en Koud
- 6: Euforische Extase
- 7: De Vertrouwde Blik Der Argwanenden
- 8: Bovenuit van onder de Gordel
- 9: Pril Bestaan
- 10: Gelijke Munt Is Onbetaalbaar
- 11: Een Stuk Van De Waarheid
- 12: Terug Naar Af
- 13: Uit Twee Stukken Gekliefd
- 14: Wat overdrijft de zee karig
- 15: Beschoven Beschaving

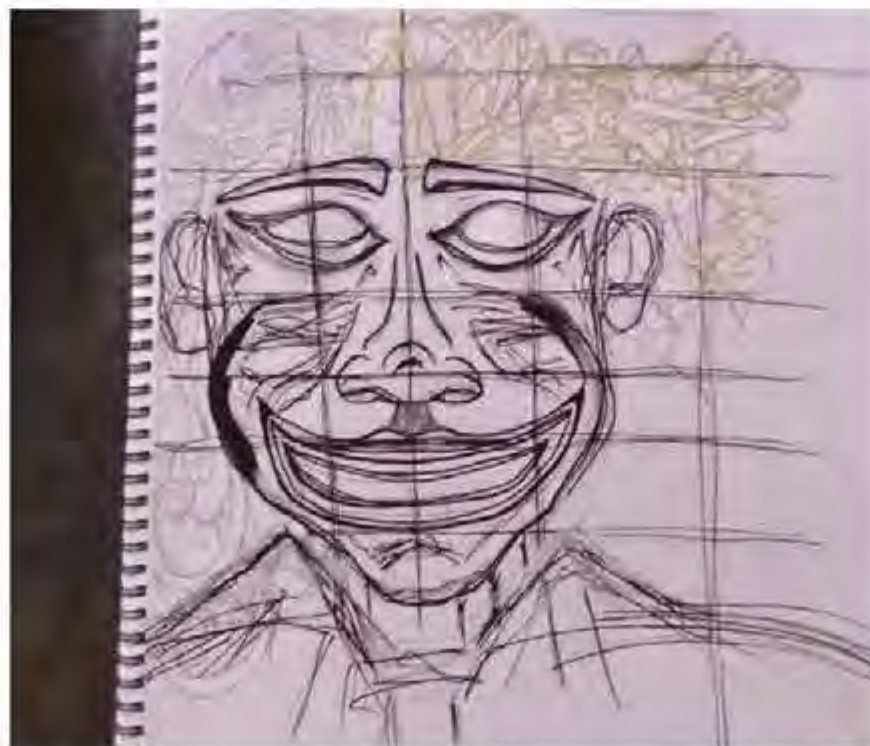
PEULSCHIL

In een onhoudbare vlaag van woede

Schreef ik ooit de meest vrolijke parabel.

En hoewel het om, erin geloven gaat,...

Blijft het ..onherroepelijk slechts een fabel!

DE SMOG VAN HET ZELFBEDROG

De betekenisvolle zin van mijn leven,
schildert zich af,
tegen een ondoordringbare achtergrond.

Niets blijft hier bestaan!

Behalve de eenvoud,
van mijn eenzame en vastgebeten geloof.

Dat zich met scheuren en schilfers vergrijpt.
Aan het vandalisme van mijn eigen ideaal.

ÉÉN IS DOOD.

De zondaar lekt zorgvuldig, aan zijn vlezige wonden.
Met handen van bikkelhard staal, kneed hij de gedachten van onwetendheid.
Gelijk een van gesmolten boter doordrongen, uit elkaar klonterend deeg.
Sprak iedereen erover, terwijl men in diepste droefenis zweeg.

De monden van onschuld knagen als muizen ongestoord.
Knapperig weer verder, van zijn doorzichtig gebakken dagelijks brood.
Kruimels brokkelen zich dan krokant, doorheen een achterpoortje.
Ze dwarrelen als vlokjes voort, zo licht zijn ze, als lood.

Aangetast en zonder specifieke vragen.
Plooit de huid zich steeds.

In enkele,
meerdere,
tot verschillende lagen.

Breken zal ze blij verrast.
Wanneer een argeloze vinger.
Door middel van een botte nagel.

Meedogenloos, de reeds lang verdroogde korst.
In een felle ruk, van de oppervlakte krast .

OPGETROKKEN NEVEL

Geruisloos weerklonken zijn woorden

aan de Hemel en op Aarde.

Niemand kon zich nog bewegen, toen 'Hij',

ons persoonlijk benaderde!

Als waren we, zijn eigen kinderen.

Angst en Eerbied overviel ons.

Wijl er overvloedig tranen rolden,

over en langs zijn onzichtbare gelaat.

WARM EN KOUD

We waren op sterven na Dood.
Toen, in de worp van onze verstrengelde armen.

Uwen monde, een milde toenadering zocht.
Een troostende herinnering, omhelsde zo,
mijn oude tijdsgebonden wonden.

Een baken van tegengewicht, ontwaakte in een oogwenk.
De weergevonden tederheid. Een glimlach ontfermde zich
geheid over de uiting van je aangezicht.

Terstond tierde ons innerlijke kind pal door 'het Hemelse plafond'. In veilig welbehagen,
waar we een diepe kosmische zucht, van opluchting slaakten.
In de nasleep van deze immense ontroering.
Speelden alle tonen onze aard, die in iedere extase zijn gelijke weer vind.

Danig opgewonden, voor eeuwig en altijd, lieten we passioneel.
Het tikken van de tijd deed verdagen, en voor zolang we het houden konden.
Door de intense sensatie, van top tot teen bevlogen.
Drong dit onnoemelijk geschenk gezamenlijk tot ons door.
In een van emotie doordrongen romance, koesteren we deze welgevallen trance.

Langsheen adembenemende pracht en praal werden we integraal verbonden,
door wel duizend regenbogen! We verslonden met mondjesmaat, en volle teugen tegelijk.
Wat zich met ons openbaarde, en kwamen haast niet meer te boven, toen de Goden
paradijselijk verklaarden, waar de Liefde echt voor staat!

Want, dat kennen alleen de paarden!

Mijlen bevonden zich tussen tegenpolen als goed en kwaad. Tussen waarheid en leugen.
De som van één plus één, werd door een welgemikte zoen op mijn wang, een drievuldig
kwadraat! En thans, beminde ik alles wat een vrouw verlangt, soms voor kort, maar ook
voor lang!

Euforische Extase

Het is een groot geschenk, een pril geluk.
Als ouder maak je alles goed, of alles stuk.
Voortdurend worden er kinderen gevonden
Maar vaak zijn ze voor Eeuwig zoek.
Geschonden en eenzaam.
Tussen zegen en vloek.
Ook al zeg je op voorhand dat het je spijt.
Worden ze voor immer overspoeld.
Door een zee van somberheid.

DE VERTROUWDE BLIK DER ARGWANENDEN.

Diep in de kern van mijn veilige gronden, verlaat ik ongewild mijn normen.
Al wat zachtjes adem haalt, is in weze ongeschonden.

In het gehemelte van mijn schelp, scherp ik de tuigen van mijn zinnen.
En laat ik naast talloze schitterende sterren, hier en daar.
Ook wat ongepaste rotzooi, opzij en achter, binnen.

Een nobel gebaar, of een feilloos woord, konden wellicht de weg versperren.
Maar ach,.. Het is m'n dagje niet! Beduidend zacht, verwens ik diep vanbinnen,
alles onder de gitzwarte sluimer van de nacht!

M'n achterhaalde zeden en zinnen tarten het weke gedeelte van de mens,
en nemen allerlei gestalten, in geen der allen vormen aan.

De bijtende zondvloed looft zich aan mijn gezapige woorden.
Die zich argwanend en innemend, door mijn waardigheid heen vreten.
Bitter als de ernst, verduur ik de zijlaan, waardoor ik alles onovertroffen scheef zal slaan .

Terwijl mijn mond, door steeds te zwijgen mijn buik doet scheuren van verdriet.
Zindert het zuur dat alles oplost, als een gesel langs mijn platgelopen deuren.
En doet mijn hoop, op schrille vreugde, onbeschaamd teniet!

Het zerpe maagsap poliert, de zwaar geveinsde grijns, rond mijn wangen wel.
Spijs verteerd, en baant zichzelf de weg. Vrij van zorgen of ellende.
Afgezien van, hier wat kommer, en daar wat kwel.
Ergens doelloos dolend, tussen Hemel en Brandende Hel.

Daar steekt, zoals bij helder dronkenschap, weer die bitsig, wrange smaak van wal!
Kletterend en kolvend. Woest als baren, die het beslist niet aan puin ontbreekt.
verdoet zich een scheld-tirade aan mijn ongewassen tongval.
Die niemand ooit zal kunnen evenaren!

Daar heb je het vertrouwde patroon alweer, precies zoals ik het reeds kende.
Her en der verspreid. Langdurig en ter degen ingeweekt, de bij voorbaat al genoten schande,
van een zwaar verloren thuiswedstrijd. Waarna glimlachend, en proestend in zijn vuistje.

Dat gore zuur, ongevraagd mijn reeds voortreffelijk witte tanden, bleekt!

BOVENUIT VAN ONDER DE GORDEL.

Mijn verbitterde gelaat verstart bij het aanhoren van de oeverloos verdraaide feiten.
Alles kan je van binnen of van buiten uit, geruisloos uit elkaar doen splijten.

Door de hoeveelheid ijzige details, neemt mijn gemoed koortsachtig toe.
Haveloos en onbemand, haal ik niet mijn kop, dan wel mijn voeten uit het zand.

Alsof ik inwendig op de spits word gedreven, om me tot in de kale kern af te matten.
Aarzel ik niet langer om in een kort verwijl, af te zien van weelde en van stijl.

Zodat ik als laatste daad, oorverdovend stil en in vol publiek.
Fataal en allesverwoestend, uit elkaar zou kunnen spatten.

PRIL BESTAAN

Een man beukt in een nauwe steeg
bikkelhard tegen de tere inborst.

Van een vrouw die,
naar eigen zeggen,
iets te lang zweeg.

De pijn die liefde zou moeten heten,
is het kenmerk van een gapende wonde
die nooit meer zal helen.

Schaamte noch spijt overmannen hem,
in de nok van deze barre nacht.

De lichaamseigen spatten druipen overlangs de kille stenen
van deze afgelegen, dood verlaten straat.

Ze zijn daarmee de banale getuigenis.
Van dit tot de naden uitgewrongen ééntonige spektakel.

Terwijl het kwaad tot grote ergernis, reeds onbevlekt ontvangen is.

GELIJKE MUNT IS ONBETAALBAAR.

Ik draai me om.

Na een poos van kroelen.
Om, in de nasleep van onze slagorde,
de tedere dons te voelen dijen.

En hoe, ..

De warmte die door jouw lichaam straalt.
Zachtjes van het mijne afzijdig is geworden.

Aarzelend stel ik mij in stilte vragen, die het daglicht nooit zullen weerstaan.

Omdat ik weet,
dat wat ik voor je voel, ..

Nooit een gelijkwaardig antwoord zal mogen behagen.

EEN STUK VAN DE WAARHEID.

Ondergedompeld, in mijn blinde vertrouwen voor de wetenschap,
aanschouw ik de waarheid die in iedere leugen schuilt.

Het is door die éénzame traan die samen met je glimlach opwelt.
Dat ik noodgedwongen in moet zien, dat voor ieder deel geluk.

Daarnaast ook voor een stuk,
over een verborgen verdriet word vertelt.

TERUG NAAR AF.

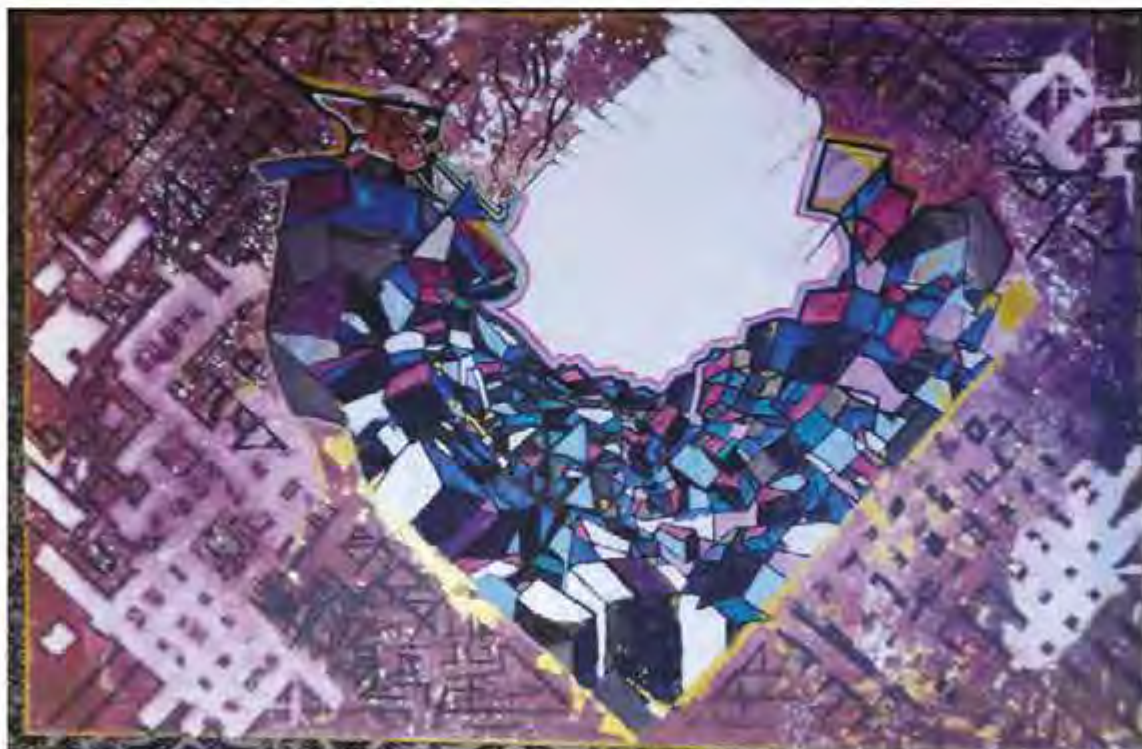
In het kielzog van mijn enthousiasme neem ik alles mee,
wat ik eerder thuis had moeten laten.

Door in het verleden te verdwalen,
vergeet ik wat de tijd me heeft opgebracht.

Dat alles goed is gekomen.

Hoewel ik tevens terugblik
op de toekomst
die me
ondanks alles.

Nooit echt helemaal vergeten was.

UIT TWEE STUKKEN GEKLIEFD.

Beneveld door de nuchtere aard van mijn limiet.
Neem ik een loopje met de werkelijkheid.

Waardoor mijn fantasierijke inleving nog halvelings meer baad.
Hoewel ze zich voorzichtig van de daadwerkelijke fictie afscheid.

Nam er zich van uit het niets
met een licht bezorgde dwang.

Iets onverklaarbaar, zoals een onterechte lofzang.
Mijn ongekende vermogen ter zijde.

Het bespeelt ingetogen maar ten voeten uit, een waarachtig lied.
Als was ik het olijke refrein, dat voortkwam uit een dubbele fluit!

WAT OVERDRIJFT DE ZEE KARIG.

Verbolgen verdween ik,
dwalend door de dwarse straten.

'Kijk uit je doppen!', gaat een chauffeur te keer!
Terwijl ik weemoedig terugdenk aan mijn land van weleer.

Nog voor die ellendige oorlog
een einde aan alles heeft gemaakt.

Waardoor de voorheen vergaarde glorie,
thans in een ravage vermomd is geraakt.

Ik ben in alle staten.
Tot stof zal ik vergaan.

Nooit zal ik echter kunnen remigreren,
naar een land waarvan de ziel volledig is ontdaan.

De restanten van onze huizen staan er
zoals staafjes in een kermistent nog overeind.

Ben ik dan zodanig in de waan gaan ressorteren
daar geen mens zichzelf in mij herkent.

Geen enkele broederlijke nazaat die
zich barmhartig over mij ontfermt.

BESCHOVEN BESCHAVING

Wanneer de norin zich achter de waanzin schaaft.
Trekend en keurend alsof het een foto zou kunnen zijn.
Gaat hiermee een treffend vergelijk gepaard.
Onbeweeglijk stil staat een motie van wantrouwen, in vol ornaat.

Als Kluitgewas & Kwastpak overhoop bijeen vergaren.

Met hebben zonder houden aan.
Zich wentelend als knoestige teven.
Vergeven van de schuldenaren.
De teerbeminde broeders van het kwaad.

In een overbelichte setting van wreedheid.
Zal in een schaduwrijke fonkeling.
De meest walgelijke daad worden bedreven.

Hier bedelen zich talrijke vrome lieden, een onversaagde maaltijd toe.
Om zich te voldoen, aan een afgrijselijke, smaakloze devotie.
Uw Koninkrijk kome, uw wil geschiedde.

Terwijl de vette saus reeds stijf geworden is.
Bevat het diafragma van de ziel naast sterktediepte,
eveneens een juiste sluitertijd.

Ter zijde van deze belabberde bekoring.
Tracht zich een schamele commotie te ontspinnen.

Maar een bemerking, die steeds in de kantlijn staat.
Is daarom nog lang geen volstrekt bewuste notie!

Na het molesteren van dit onschuldige baby-vel.
Is het Kannibalisme ervan, eenvoudig kinderspel!

Opgedragen aan 'Elise'.

For as Long...

Een meisje die door haar eigen moeder werd verkocht voor een huis.

Het ga je goed meisje, maar zoals je ooit zei;

“Niet té goed, want dat zou ik toch niet kunnen geloven!”

KLUITGEWAS & KWASTPAK

Poëtische inhoud voor vroeger en nu.
17 januari 2019

Reymer Hannes (Tekst)

Patouach Channan (Illustraties)

Alle rechten voorbehouden.